

ZAŠTO STE BOJAŽLJIVI? KAKO NEMATE VJERE? (Mk 4,40)

Nikola Kuzmičić

Opisujući Isusovu molitvu u Getsemanskom vrtu, evanđelist Matej napominje da je Isusa zahvatila žalost i tjeskoba. Sv. Marko piše da Isusa u vrtu spopade užas i tjeskoba. Sv. Luka zapisuje da je Isusu tijekom molitve došao anđeo koji ga je ohrabrio. Sinoptici, dakle, nedvojbeno svjedoče da je Isus osjećao strah. Osjećao ga je zato što je bio pravi čovjek. A strah je tipičan za čovjeka s obzirom na to da spada u primarne emocije koje se ne uče, nego su nam urođene. Isus, koji je nama ljudima bio u svemu jednak, bio nam je jednak i u strahu.

I nije upitno hoćemo li osjećati strah. Pitanje je kako ćemo se postaviti prema tom strahu. Isus nam u Getsemanskom vrtu daje odgovor. Molitva, zajedništvo s drugim ljudima i predanje u Božje ruke. Suočen sa strahom, Isus je molio. Suočen sa strahom, Isus je od svojih učenika tražio da budu uz njega, da mu budu prijatelji. I ono najvažnije, Isus se predao u Božje ruke da se ispuni Božji naum.

U evanđeoskom opisu stišavanja oluje snažno odzvanjaju Isusove riječi upućene učenicima: *Zašto ste bojažljivi? Kako nemate vjere?* Iz pitanja koje je Isus uputio učenicima jasno je vidljivo da za nas kršćane opreka strahu nije hrabrost, nego vjera. Isus ne pita svoje učenike zašto nisu hrabri, nego ih pita zašto nemaju vjere. Zato treba ispravno shvatiti Božju poruku. Božja riječ: *Ne bojte se!* ne odnosi se na fizički strah koji je prirodan i ljudski. Božja riječ: *Ne bojte se!* odnosi se na čovjekove krive percepcije i krive odluke.

Strah, a to je jasno vidljivo iz evanđeoske zgode stišavanja oluje i u učeničkom ponašanju, čini da gubimo vjeru u Božju blizinu, Božju ljubav i Božju zainteresiranost za nas. Učenici pitaju Isusa: *Zar ne mariš što ginemo?* I u pitanju odmah zaključuju i optužuju. Prozivaju Boga.

Strah je nijekanje Božje moći. U strahu zaključujemo da je nekakva oluja moćnija od Boga. Da je nekakav rat, nekakve političke odluke, nekakav virus ili neka druga prirodna sila veća i moćnija od Boga.

Strah je za nas kršćane neprihvatljiv jer nas zarobi u jednom trenutku pa gubimo nadu u sutra. Fokusiramo se na jedan trenutak. Tjeskoba nas ne pušta i nismo slobodni.

Strah se pokazuje i kao nedostatak altruizma. Ne primjećujemo čovjeka do sebe.

I konačno, strah se prepoznaje kao nijekanje iskustva Božje ljubavi. Kao da zaboravljamo sve ono lijepo i dobro što svakodnevno primamo od Boga.

Božje: *Ne boj se!* zapravo znači: Vjeruj u Boga, njegovu ljubav, blizinu i zainteresiranost. Vjeruj u Božju moć. Budi čovjek nade koji slobodno ide ususret novom danu. Budi čovjek koji dijeli ono što ima i koji će pomoći čovjeku do sebe. I ne zaboravi sva Božja dobročinstva koja ti Bog svakodnevno iskazuje.